

Dvē pėinės

Vakštiojau siauro tako
Pakriaušės miškieliu,
Patio saulieto laiko,
Žėidās apsevėielės...

Pėinės bova līgė dvė.
Vėina kou tik skleidies,
Vuo ontra šėltuo erdvie
Plaukus jau paleidus...

Ta geltuona, kāp ognės
Švėitė tarp žuolīnu,
Ė patiuos daubuos dognė
Linksma daina pīnė...

Kāp pavasari gerā
Īr žīdietė pėivuo.
Karpītlapė, ka dairās
Ont kuotelė tėiva.

Pats savi gali mīliet,
Tavi dongos gluosta,
Tau prilīgtė tegalies
Tik karalios suostė...

Vuo ontruojė tuo patėis
Kera, jau noblokus,
Tīvoliava pakraštie
Rostontės spīgliokās.

Nebrūpiejė nieks anā,
Bova nosėmėnus –
Skleidies pėivuo aimana
Ėš sunkiausė švėna.

Sklaiduos sieklas pu laukus
Unt savū sparnieliu,
Pot vakaris palonkos,
Kor anas pakielė...

Ė belėikt vėna mintės –
Kol žīdietė galem,
Kol svajuoniū apjimtė –
Gerkem taurė žalė...

Neliūdiekem, nepadies,
Ka sulinksem vėinė,
Sāka ėš patiuos šėrdėis
Noplunksniouta pėinė...